Lumi és az első reggel

Mese a bátorságról az óvodakezdés heteire: milyen az első reggel egy idegen helyen, ahol mindenki más már ismeri egymást.

Azon a kora őszi reggelen, amikor a Bátorság Hegysége fölött már hűvösen járt a szél, Lumi korán indult el hazulról. A zöld vászoncipője alatt halkan zörögtek az apró kavicsok.

Az ösvény szélén kökénybokrok kéklettek. Fent, a hegyoldal fölött, sasok köröztek magasan, szinte mozdulatlanul. Lumi szeretett errefelé járni, mert szerette nézni, ahogy a szél tartja őket.

A nagy szikla tövében egy fiatal sas álldogált. Összehúzta magát, és fel sem nézett, a tolla pedig borzasan állt a széltől.

Fent, a sziklapárkányon, ahol a fiatal sasok reggelente gyülekezni szoktak, már ott volt a többi. Onnan halk füttyök és szárnycsattogás szállt lefelé.

„Te miért nem mész fel?”, kérdezte Lumi halkan.

„Ma reggel megyek fel először”, felelte a fiatal sas. „Az édesanyám idáig repült velem, aztán visszafordult.”

„Ott fent mindenki ismeri egymást. Csak engem nem ismer ott senki.”

„Akkor menjünk fel együtt”, mondta Lumi, és nekivágott a sziklának.

Két lépést tett fölfelé, aztán megcsúszott a talpa alatt a kavics, és visszahuppant az ösvényre. A szikla meredek volt, Luminak pedig nem volt szárnya.

Leporolta a tenyerét, és felnézett a párkányra. Onnan nagyon messze volt.

Egy darabig egyikük sem szólt. A szél végigsöpört az ösvényen, és megzörgette a száraz füvet.

Aztán Lumi leült egy lapos kőre, pontosan a párkány alá.

„Nem tudok veled felmenni", mondta. „De innen nem megyek el. Itt ülök ezen a kövön egész délelőtt."

HA LENÉZEL, ENGEM FOGSZ LÁTNI.

A fiatal sas sokáig nézte a lapos követ, meg a kicsi sárga foltot rajta. Aztán kiterjesztette a szárnyát, és nekivágott a szélnek.

Lumi felnézett utána, és visszafojtotta a lélegzetét.

A párkányon idegen arcok fordultak felé. Senki nem szólt hozzá. A fiatal sas leült a szélére, és lenézett a völgybe.

Lent, a szürke köveken, ott világított egy sárga folt. Fentről akkorka volt csak, mint egy kökényszem. De nem mozdult.

A fiatal sas megigazította a tollát. Aztán észrevette, hogy tőle jobbra egy nála is kisebb sas gubbaszt, és reszket a széltől. Az is először volt ott.

„Ide gyere", mondta neki. „A nagy kő mögé nem fúj be a szél."

Egy harmadiknak, aki nem mert elrugaszkodni a párkány széléről, megmutatta azt a lapos követ, ahonnan a legkönnyebb elindulni.

Délre megtelt a párkány füttyszóval. Lumi felállt, leporolta a tenyerét, és elindult lefelé az őszi hegyoldalon.

A fiatal sas füttyentett utána egyet, aztán elengedett egy tollat a szélnek. A toll lassan leereszkedett a zöld vászoncipő mellé, és Lumi a tarisznyájába tette.

Az első reggel attól lesz könnyebb, ha van egy pont, ahova lenézhetsz. Aztán egyszer csak te leszel ez a pont valakinek.

VÉGE

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Mit gondolsz, mit érzett a fiatal sas, amikor egyedül maradt a szikla tövében?
2. Neked mi esne jól az óvodában az első reggelen, ha egy kicsit félnél?
3. Volt már olyan, hogy te vártál meg valakit, vagy valaki téged? Mit mondtatok egymásnak?